

fælde vil tillægsfristen skulle regnes fra det tidspunkt, da fordringshaveren blev bekendt med sagens afslutning eller burde have søgt oplysning hos retten/myndigheden om, hvad der var forløbet i sagen.

Til stk. 2

Det foreslås i stk. 2, at udskydelsen af forældelsen ikke skal kunne påberåbes, hvis fordringshaveren selv er skyld i, at det retslige skridt ikke fører til en realitetsafgørelse.

Bestemmelsen omfatter tilfælde, hvor det retslige skridt åbenbart ikke kunne føre til en realitetsafgørelse, jf. *nr. 1*, hvor fordringshaveren hæver sagen, selv om en realitetsafgørelse kunne være opnået, jf. *nr. 2*, eller – for så vidt angår betalingspåkrav – det beror på fordringshaverens valg ved indleveringen af betalingspåkrav til fogedretten, jf. retsplejelovens § 477 b, stk. 4, at en realitetsafgørelse ikke træffes, jf. *nr. 3*.

Som eksempel på tilfælde, hvor det retslige skridt åbenbart ikke kan føre til en realitetsafgørelse, jf. *nr. 1*, kan nævnes den situation, at fordringshaveren anlægger sag ved en dansk domstol, selv om der utvivlsomt ikke er værneting i Danmark.

Bestemmelsen i *nr. 2* omfatter tilfælde, hvor fordringshaveren »frivilligt« hæver sagen. Bestemmelsen vil ikke omfatte tilfælde, hvor sagen hæves, fordi der – uden at forholdet er omfattet af *nr. 1* – viser sig at foreligge en afvisningsgrund.

Med tilfælde, hvor det i relation til betalingspåkrav beror på fordringshaverens valg, at realitetsafgørelse ikke træffes, jf. *nr. 3*, tænkes på tilfælde, hvor fordringshaveren ved indleveringen af betalingspåkrav til fogedretten angiver, at forkyndelse af betalingspåkravet skal undlades i tilfælde, hvor skyldneren har afgivet insolvenserklæring, eller angiver, at der i tilfælde, hvor skyldneren har indsigelser, ikke skal indledes retssag, jf. retsplejelovens § 477 b, stk. 4, nr. 1 og 3.

Til stk. 3

Det foreslås i stk. 3, at reglerne i stk. 1 og 2 også skal gælde, hvis fordringshaveren inden forældelsesfristens udløb har indgivet konkursbegæring, uden at konkursdekret er afsagt, eller hvis fordringshaveren har iværksat forfølgning som nævnt i § 18, dvs. udlæg, tvangsauktion, arrest mv., uden at fogedforretning eller auktion er afholdt.

Bestemmelsens sidste led vil bl.a. gælde i tilfælde, hvor en fogedforretning afvises, fordi rekvirenten som følge af en forglemmelse udebliver fra forretningen, jf. retsplejelovens § 492, stk. 1.

Til stk. 4

I *1. pkt.* foreslås ligeledes en tillægsfrist i tilfælde, hvor fordringen inden forældelsesfristens udløb er anmeldt i et konkurs- eller dødsbo, men ikke bliver anerkendt. I disse tilfælde vil fordringen mod skyldneren eller dennes arvinger tidligst forældes 1 år efter meddelelsen af afgørelsen om fordringens afvisning eller, hvis en sådan afgørelse ikke træffes, fra boets slutning.

Betingelsen om, at fordringen skal være anmeldt »inden forældelsesfristens udløb«, vil være opfyldt, hvis anmeldelsen sker inden udløbet af anmeldelsesfristen i henhold til et proklama, uanset at forældelsesfristen efter de almindelige regler ville være udløbet i anmeldelsesperioden, jf. henvisningen til § 17, stk. 3.

Tillægsfristen på 1 år regnes fra »meddelelsen af afgørelsen om fordringens afvisning eller, hvis en sådan afgørelse ikke træffes, fra boets slutning«. Bestemmelsen omfatter således også det tilfælde, at boet sluttes uden prøvelse af fordringerne.

Der foreslås i *2. pkt.* en tilsvarende regel for tilfælde, hvor en fordring inden forældelsesfristens udløb er anmeldt i forbindelse med åbning af tvangsakkord, indledning af gældssanerings sag eller indkaldelse som nævnt i lovforslagets § 17, stk. 1, nr. 5.

Ved tvangsakkord vil betingelsen om, at fordringen skal være anmeldt »inden forældelsesfristens udløb«, være opfyldt, hvis anmeldelsen sker senest i forbindelse med afholdelsen af første tvangsakkordmøde i henhold til konkurslovens § 169, uanset at forældelsesfristen efter de almindelige regler ville være udløbet forinden, jf. henvisningen til lovforslagets § 17, stk. 3.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 21

Ved bestemmelsen i § 21 foreslås regler om foreløbig afbrydelse i en række forskellige tilfælde.

Det drejer sig om tilfælde, hvor der er anlagt rets- eller voldgiftssag om grundlaget for fordringen, jf. stk. 1, og tilfælde, hvor en sag er indbragt for en administrativ myndighed eller et klage- eller ankenævn, men hvor der ikke bliver truffet en bindende afgørelse eller en afgørelse, der fastslår kravets eksistens og størrelse, jf. stk. 2 og stk. 3. Herudover foreslås tillægsfristen indført for tilfælde, hvor der uden for rets- eller voldgiftssag er iværksat syn og skøn vedrørende forhold af betydning for kravets eksistens eller størrelse, jf. stk. 4, samt tilfælde, hvor der er indledt forhandlinger om fordringen mellem parterne, jf. stk. 5.